

кола, забумтѣха глухо ритлитѣ и заклатиха глави виторози делнормански биволи.

— Когато го заправишъ,—чухъ тетювия гласъ, — да вградишъ въ него сѣнката на най-милото си.

Сепнахъ се.

— Кое ми е най-милото?

— Ти знаешъ.

Болниятъ млъкна. Навеждаше глава Христовата майка и устнитѣ ѝ треперѣха: „Нѣма никога да дамъ моя синъ!“ Повѣваше жълтиятъ луненъ пламъкъ презъ прозорчето. Гонѣха се въ смѣхъ нападалитѣ сѣнки на вишнитѣ по бѣлата улица. Разгънала е нощъта сребърна черга. И далечъ по тъмната равнина сновѣше свети Илия и питаше нивята, жадни ли сж, че да ги полѣе утре.

И тѣ му отговаряха.

. . . Отиде се тетю на другия свѣтъ, а мене остави самъ да градя моста. Знаехъ, какъ да го направя, не знаехъ, човѣшка жертва трѣбва ли да дамъ. Кой да ми каже? А пролѣтътъ проводи щъркелитѣ да обадятъ, че иде. Надойдоха рошавитѣ камънари, зачукаха, задълбаха. Поехъ работата. И ме бѣше страхъ и ми бѣше драго. Не е, мале, лесно човѣкъ да погубишъ. Какъ да се реша? Кого да вградя! Наближи речениятъ день. Разкопахме двата брѣга. Ходѣхъ като замаенъ. Мислѣхъ: